

og jeg skal henpege paa de to Artikler, som Læge Kiær i Jakobshavn har skrevet først i et Tidsskrift, og som han senere har udsendt som et noget udførligere Skrift. Det vidner om, at der er Embedsmænd, der tjene den danske Stat i Grønland, der have en ganske overordentlig stor og smuk Interesse for en Reformering af Forholdene deroppe, saaledes at de blive virkelig gode for Grønlænderne. Man hører ogsaa fra dem alle, at som Forholdene nu ere, synke Eskimoerne ned i yderligere og yderligere Fattigdom og gaa baade aandeligt og legemligt i Forfald.

Jeg tror nu, at det for os er en Æressag, vi ikke kunne vise fra os, at gøre vort yderste for at holde det grønlandske Samfund oppe. Det er for den danske Stat af meget stor Betydning at kunne opretholde vort Herredømme over Grønland, og at vi overfor andre Nationer kunne pege paa, at det eskimoiske Samfund af os er blevet beskyttet og opretholdt og styrket paa en saadan Maade, at det var tilfredsstillende for Eskimoerne. Men foruden en Æresforpligtelse have vi ogsaa en rent materiel Forpligtelse til at op hjælpe dette Samfund. Som tidligere paavist af mig her i Tinget have vi fra tidligere Tid, inden det eskimoiske Samfund ved vor Misregering var kommet i Forfald og nedsunket i Fattigdom, hjembragt meget betydelige Kapitaler fra vor Handel paa Grønland, som vi endnu have i Behold i den danske Statskasse. Dette forpligter os til ikke at sky noget pekuniært Offer for at op hjælpe dette Samfund. Overordentlig store Kapitaler ud kræves der jo ikke, da det jo er et ganske lille Samfund paa i alt en halv Snes Tusinde Mennesker, der er Tale om at hjælpe fremad deroppe. Det kan slet ikke koste uoverkommelige Kapitaler.

Men naar vi baade herhjemme kunne paavise en udbredt Stemning for at op hjælpe det grønlandske Samfund, og naar vi deroppe have Embedsmænd, der nære den mest levende Interesse for at komme i Gang med at bringe Reformerne ud i Livet, naar de først ere vedtagne hernede, mener jeg, at saa er Tiden ogsaa inde til at gøre noget. Jeg mener, at Provst Schultz Lorentzen har ganske Ret, naar han slutter sit lille Skrift med at sige, at en ængstelig Uvirksomhed for Tiden er det farligste overfor hele Spørgsmaalet om Ophjælp af det grønlandske Samfund. Jeg tillader mig derfor at bede den højtærede Indenrigsminister om til Beroligelse og

Glæde for mange her at udtale, hvad jeg tror, at den højtærede Minister er i Stand til, at Forslaget om en Reform af de grønlandske Forhold vil blive fremsat fra Ministerens Side endnu i indeværende Rigsdagssamling.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Samtlige de Forslag, som jeg har stillet paa mit Budget, ere blevne tiltraadte enten af hele Udvalget eller dog af dets Flertal, og jeg har derfor al god Grund til at takke Finansudvalget for venlig Imødekommen.

Af de ny Forslag, der ere stillede til anden Behandling, er der særlig Grund til at fremhæve Forslaget om en Fagskole for Haandværkere og mindre industridrivende. Det hed i sin Tid: Forslag om teknologisk Institut, men det har faaet Navneforandring efter en Forhandling, jeg har ført med Finansudvalget, og vil altsaa nu komme til at hedde Fagskole for Haandværkere og mindre industridrivende; jeg tror, det er meget heldigt, at det har faaet et Navn, som er saa let fatteligt for alle, hvem denne Institution skal komme i Berøring med.

Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), der nu sidst havde Ordet, talte om de grønlandske Forhold og spurgte mig, om jeg nu kunde udtale, at der i denne Samling vilde fremkomme et Forslag om en Reform af Grønlands Administration og Handel. Det ser jeg mig imidlertid ikke i Stand til. Der arbejdes i Ministeriet paa et saadant Forslag — for Handelsens Vedkommende med Bistand af et Udvalg af handelskyndige —, men der har under Behandlingen af hele denne meget omfattende Sag rejst sig saa mange Spørgsmaal, der maa under nøje Overvejelse, inden jeg kan fremsætte et saadant Forslag, at jeg neppe kan forvente at faa Forslaget endeligt færdigt til Indbringelse i denne Rigsdagssamling. Og det vil, tror jeg, være heldigt, at jeg, forinden Forslaget kommer frem, faar Lejlighed til at drøfte adskillige Enkeltheder deri nærmere med grønlandskyndige og særlig ogsaa med Medlemmer af Forstanderskaber. Jeg har derfor, hvis ikke uventede Forhindringer maatte træde til, besluttet, at jeg til Sommer selv vil rejse til Grønland for at optage en saadan Forhandling og personlig sætte mig ind i Forholdene deroppe. Ærede Medlemmer ville erindre, at jeg tidligere har meddelt her i Tinget, at jeg havde tilskrevet Forstanderskaberne en Anmodning om at udtale sig